

SARAH PEARSE

REFUGIUL

Traducere din limba engleză de

DAN SOCIU

ARMADA

Redactor-șef: Marian COMAN
Designul copertei: Ervin SERRANO
Ilustrațiile copertei: front cover: sky © Ty McClelland / EyeEm / Getty Images;
landscape © Marco Bottigelli / Getty Images; building and birds © Shutterstock;
back cover: © Steve Cicero / Getty Images
Prelucrarea copertei și prepress: Alexandru CSUKOR
Redactor: Nicoleta TUDOR
Tehnoredactor: Antonela IVAN
Lector: Rodica CREȚU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Pearse, Sarah

Refugiul / Sarah Pearse ; trad. din lb. engleză: Dan Sociu. - București : Armada,
2023

ISBN 978-606-43-1561-8

I. Sociu, Dan (trad.)

821.111

Sarah Pearse

THE RETREAT

Copyright © Sarah Pearse Ltd 2022

All rights reserved.

Copyright © Nemira, 2023, pentru prezenta ediție în limba română
ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**.

Tiparul a fost executat de GANESHA PUBLISHING HOUSE.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1561-8

PROLOG

VARA ANULUI 2003

Tîpătul lui Thea sfâșie liniștea luminișului, iar păsările speriate se desprind de copaci într-o fâlfăire de aripi.

— Nu e un sunet uman; e ascuțit și disperat, un țipăt care-ți întoarce stomacul pe dos, îți arde urechile.

Ar fi trebuit să aștepte până se întorceau în tabără. El i-a spus să aștepte.

Dar Thea insistase. După jumătate de oră și trei beri de când se furișaseră din tabără nu se mai putea ține:

— Nu te uita așa la mine. E vina ta că ai adus atâtea beri. Strigă dacă vezi că vine cineva...

S-a îndepărtat, râzând, la numai câțiva pași distanță și și-a găsit cu grijă o poziție, încât Ollie să-i poată vedea numai vârfurile murdare de nisip ale pantofilor albi cu toc. O dâră subțire a început imediat să șerpuiască prin țărână.

Țipătul e și mai ascuțit.

Ollie încremenește într-o clipă, dar instinctul revine: face o mișcare bruscă și se întoarce spre ea. Dar se oprește la fel de brusc, stârnind un norișor de praf și frunze uscate.

O mișcare. Cineva iese dintre crengile încălcite.

Stânca de deasupra, care a dat și numele insulei, îi ascunde în umbră, dar Ollie își dă seama imediat că e o persoană care nu-i din

tabără. Nu poartă pantaloni scurți și tricou la fel ca restul puștilor și nici verdele vesel specific instructorilor. Poartă ceva închis la culoare, fără nicio formă.

Ollie se uită brusc spre Thea. O vede cum se zbate frenetic în frunzișul des.

Ar vrea să se miște, să facă ceva, dar corpul i-a înțepenit. Nu poate decât să privească uluit, cu inima zbatându-i-se în piept cu putere. O zbatere violentă. Apoi un sunet: un trosnet prelung, ceva ce pocnește și apoi se rupe. Un sunet pe care nu l-a mai auzit niciodată.

Închide ochii. Știe că e Thea, dar a preschimbat-o în altceva în mintea lui. Într-o păpușă. Într-un manechin.

Orice altceva în afară de ea. Ollie deschide ochii, clipește și atunci o vede: dâra de lichid s-a îngroșat și e mai întunecată.

Sânge.

Se despică în două, ca limba unui șarpe.

Încă o lovitură: acum mai tare, mai rapidă, dar abia o percepe. La fel cum abia o aude pe Thea țipând a doua oară: înfundat, ca și cum strigătul i s-ar fi blocat în gât. Nu mai aude fiindcă a luat-o la fugă.

Țășnește în pădure și se îndreaptă spre golful găsit de ei cu o zi în urmă, când ceilalți făceau focul. Deși au pretins că s-au oprit acolo numai ca să discute și să bea, era clar că avea să devină ceva mai mult.

Mâna lui pe pielea fină de deasupra pantalonilor scurți ai fetei, gura ei lipită de a lui...

Gândul îl copleșește. Mărește pasul. E ca și cum ar alerga cu ochii închiși – soarele la apus sclipește printre crengile copacilor înalți și nu mai vede decât o mare de verde-închis în ceață, întunecată, și covorul gri-marونیu de frunze. Patinează în țărâna uscată,

alunecoasă ca noroiul. Bluza i se agață în crengile țepoase. Una îi prinde brațul și îl zgârie în dreptul încheieturii.

Simte totul ca un déjà-vu ciudat, ca într-un vis, unul dintre visele acelea înfricoșătoare din care te trezești transpirat și gâfâind și care nu-ți iese din minte o vreme.

Alți câțiva metri și copacii încep să se rărească, pământul făcând loc nisipului, apoi pietrelor ascunse dedesubt, încrețituri elefantine de calcar. A ajuns la treptele pe care le-a găsit Thea ieri. Sunt doar niște bucăți de lemn fixate în pământ.

Își ia avânt și-și aruncă trupul înainte, forțat să se lase pe spate ca să nu cadă.

Când ajunge jos, sare pe nisip și fuge spre firida unde au stat cu o noapte în urmă, cu niște sticle în mâini.

Ollie se lasă în patru labe și își arcuiește spatelul ca să se poată strecura. Odată ce a intrat, își lipește genunchii de bărbie și se concentrează asupra respirației. Inspiră, expiră. Inspiră, expiră. Stă nemișcat. Tăcut.

Dar trupul nu-l ascultă și începe să tremure din cauza spasmelor violente, incontrolabile.

Ollie își lipește palmele de cap și apasă, de parcă presiunea o să-l scape de țipătul care încă îi răsună în urechi. Dar acum nu mai e doar sunetul, e și imaginea: corpul lui Thea prăbușit ca și cum un păpușar ar fi eliberat brusc sforile.

Lovește cu pumnul în piatră. Iar și iar, până i se smulge pielea și începe să sângereze.

Roșul îi pătează degetele și simte o durere de care încearcă să se agațe, ca să-și distragă atenția, dar degeaba.

Adevărul încă țipă în mintea lui.

A abandonat-o. A abandonat-o. A fugit.

Își fixează capul între picioare și inspiră prelung, tremurând.

Trec câteva minute, dar nu vine nimeni. Își dă seama că se face târziu. Se duc și ultimele raze de soare, iar nisipul care i se așterne în față s-a cufundat în beznă.

Se hotărăște să mai aștepte puțin și apoi o să încerce să se întoarcă în tabără. Pe măsură ce trece timpul, Ollie se convinge pe jumătate că a fost o glumă, o farsă făcută de băieți împreună cu Thea. Și se agață de acest gând: o să se întoarcă în tabără, iar Thea o să fie acolo și o să râdă de el că a fugit ca un copil.

Câteva minute mai târziu se trage afară din firidă. Se ridică și privește cu grijă în jur, dar plaja e pustie.

Încă se mai amăgește cu gândul că *a fost o glumă*, în timp ce fuge înapoi prin pădure. *Thea e bine*. Dar, imediat ce intră în lumină, știe. Dâra întunecată e acum un șuvoi de sânge șerpuitor.

Ollie încearcă s-o privească. Nu-și poate ridica însă privirea mai sus de pantofii albi, inerți și cu pete roșii.

Nu e real. Nu Thea. Nu se poate să fie ea...

Se întoarce în timp ce un gust amar îi inundă gura.

Și atunci observă ceva pe jos, în praf și frunze uscate. Un pietroi cam de vreo 30 de centimetri. E erodat de timp, cu mici orificii unde a fost bătut de valuri și nisip, dar pe alocuri neted, cu marginile bine conturate.

Ollie se apleacă și îl ridică. E cald și aspru în palma sa. Îi pare familiar, se gândește, și o întoarce încet între degete.

Își dă seama și încremenește. Ollie își înalță bărbia și se uită când la stânca din spate, când la pietroiul din mână. Își mută privirea de câteva ori până i se tulbură și realizează că nu ține în mână o piatră obișnuită.

Curbele și contururile ei fine seamănă cu ale pietroiului din spate.

Stânca Morții.

JOI, ORA 10, 2021
 @INSALBATICIECUJO

— Bun, iată ce mai e nou, așa cum v-am promis... Suntem la plajă, așteptăm să ne ia șalupa spre refugiu, spre Cary Island. Nu bănuiam că e așa de izolat... Cred că e la cel puțin 20 de minute distanță cu barca.

Jo întoarce camera telefonului de pe chipul ei spre mare, zărindu-se și puțin din insulă în depărtare.

— M-au întrebat mulți despre LUMEN, așa că o să explic ce se întâmplă aici. LUMEN e o stațiune de lux de pe insula superbă pe care tocmai ați văzut-o, în largul coastei South Devon. Arhitectul a fost inspirat de creațiile legendarului Luis Barragán, așa că vorbim despre vile luxoase, în culori vesele, cuibărite la lizieră, cu vedere spre mare. Sunt câteva lucruri destul de speciale: un pavilion pentru yoga în aer liber, o piscină cu podea din plăci de sticlă groasă și un extravagant leagăn de sfori deasupra apei... Poți sări direct în mare. Unul dintre cele mai spectaculoase elemente este vila de pe un ostrov izolat, destinată celor aflați aici în luna de miere. N-am văzut-o de aproape, e deja rezervată, dar pare superbă. O să mă însoțiți într-o călătorie cu caiacul azi, mai târziu. Dar, ca să vă faceți o idee, aici se poate medita, se poate călători cu caiacul sau se poate face *paddleboarding* ori surfing în timp ce ești tras de șalupă și multe altele.

Face o pauză.

— Cât despre partea mai sinistră a locului... o ador. Aflorimentul de pe malul insulei, care se poate vedea și de aici, dă numele insulei: Stânca Morții. Îți dă fiori, așa-i? Și, după spusele localnicilor, insula e blestemată. Se spune – continuă ea cu vocea coborâtă ca o șoaptă – că stânca este de fapt o întruchipare a Doamnei cu Coasa. În timpul ciumei, bolnavii erau aduși aici în carantină și lăsați

să moară. Povestea spune că sufletele lor încă bântuie și se liniștesc numai când Moartea mai face o victimă. Dacă stai prea mult pe aici, vei fi următorul pe listă...

Jo întoarce din nou camera telefonului spre ea însăși în timp ce mimează groaza.

— Bizar, așa-i? Dar nu e tot. Pe vremuri, pe insulă se afla o școală veche care a ars. Abandonată, clădirea a fost apoi refolosită de consiliul local ca tabără, spre sfârșitul anilor 1990. Totul bine și frumos până când mai mulți adolescenți au fost omorâți de administratorul insulei, Larson Creacher, în 2003.

Își coboară iar vocea într-o șoaptă.

— E groaznic dacă spun că toată aura asta sinistră o face și mai atractivă?

Elin Warner aleargă, iar aerul e ca guma de mestecat, i se lipește de ochi și păr.

E abia 6:00 dimineața, dar valul de căldură deja se ridică din asfalt, ziduri solide, fără nicio briză care să-l mai împrăștie.

Drumul pe care merge e o bucată din South West Coast Path: case pe ambele părți, vile victoriene și italiene splendide răspândite pe dealurile împădurite.

Razele soarelui se joacă sclipind în geamurile ferestrelor, în timp ce reflexia fetei alunecă pe sticlă – păr scurt, blond care îi joacă în toate direcțiile pentru ca mai apoi să se așeze și să-i încadreze fața.

Exterioarele caselor par șubrede în arșiță, cu contururile lor neclare. Peluzele sunt arse, cu iarba nu doar necrescută, dar uscată, pe moarte, cu petice golașe ca niște răni.

Au mai fost veri fierbinți, dar niciuna ca acum: săptămâni cu soare orbitor, vârfuri de caniculă care au depășit orice record. Ziarele publică zilnic imagini cu crăpăturile din autostrăzi și deja celebrul ou prăjit pe capota mașinii.

Meteorologii estimaseră o răcorire cu câteva săptămâni în urmă, dar n-a mai venit. S-a făcut și mai cald. Nervii sunt încordați, oamenii – gata să explodeze.

Elin abia mai rezistă, dar ce simte e în contradicție cu canicula. Fiecare zi de căldură arzătoare aduce exact opusul în sufletul ei: gheara rece a fricii se agață din nou.

Aceleași gânduri care se repetă o țin trează noaptea. Și-a făcut strategii de control: alergă și face sport intens. În ultimele săptămâni, face și mai mult – alergări cu noaptea în cap, alergări pe distanțe mai lungi, alergări secrete. *Autoflagelare*.

Și numai pentru că fratele lui Elin, Isaac, îi spusese că menținuse legătura cu tatăl ei.

Peste numai câțiva metri, casele de pe stânga lasă loc dealului verde. Cărarea de pe coastă coboară în spatele lui, până la buza stâncii.

Elin părăsește asfaltul și se îndreaptă spre cărare. Simte un gol în stomac.

Nu-i niciun gard, numai un metru de pământ între ea și o prăpastie stâncoasă de 40 de metri, dar îi place: nu mai e nicio casă între ea și mare. Poate vedea tot: Brixham în dreapta, Exmouth în stânga. Albastru peste tot, marea de o nuanță mai închisă, ca de cerneală, diferită de cea pastel, albicioasă, a cerului dimineții.

La fiecare pas, simte prin talpa tenișilor cum se ridică arșița din pământ. Se întrebă o clipă ce s-ar întâmpla dacă își continuă drumul: va face implozie în cele din urmă, ca un motor supraîncălzit, sau va continua să meargă pur și simplu?

Îi vine să continue până se opresc gândurile și nu mai trebuie să încerce să reziste. Fiindcă așa se simte uneori: de parcă trebuie să se țină bine de normalitate. O alunecare și ar cădea.

În vârful dealului încetinește, simte o durere în coapse, niște crampe. Pune pauză pe Fitbit și observă o mașină gri care taie dealul. Are ceva viteză, turează motorul la maximum și alungă pescărușii care ciugulesc dintr-un hoit strivit în mijlocul drumului. Forma și culoarea mașinii i se par familiare. E sigură, e mașina lui Steed,

detectivul desemnat s-o ajute în perioada de acomodare după transfer. Trece în viteză: tablăria prăfuită a mașinii abia mai scilipește, iar pietrișul zboară de sub roți. Elin observă profilul lui Steed: nasul ușor coroiat, bărbia puternică, țepi blonzi de păr „cumințiți“ cu gel. Ceva din expresia lui o lasă fără suflare. Elin o recunoaște imediat: intensitatea tăcută a omului inundat de adrenalină.

Lucrează. Are un caz.

Mașina se oprește la poalele dealului. Steed împinge portiera și fugе spre plajă.

Elin își scoate telefonul din buzunarul pantalonilor scurți. Camera de Control n-a sunat. *Un caz, aici, aproape, și l-au chemat pe Steed, nu pe ea.*

Reapar îngrijorări pe care le cunoaște atât de bine, aceleași care o macină de când cei de la Resurse Umane și Anna, șefa ei, au decis că nu-i pregătită să-și reia munca după pauză.

Steed, acum doar un punct în depărtare, se îndreaptă spre plajă. Elin se agită. Știe că ar trebui să se țină de program – să fugă acasă la micul-dejun, la Will –, dar mândria câștigă.

Alergă repede în josul dealului, trece pe lângă mașina lui Steed și traversează drumul. Nu mai sunt mașini, doar o pisică se furișează, iar burta cu dungi roșcate mai că atinge pământul. Elin traversează covorul ofilit de iarbă către plaja goală. Nici urmă de Steed.

O ia la stânga, pe lângă mal, trece de restaurantul suspendat pe piloni metalici deasupra plajei. O baracă rustică, cu firma scrisă pe o placă de lemn deasupra ușii: The Lobster Pot („Oala cu homari“). Are obloanele trase. Probabil că aseară terasa a fost plină, cu șiruri de lumini feerice luminând sticlele de vin așezate în găleți cu gheață și coșurile cu midii lucioase și cartofi prăjiți.

Îl găsește puțin mai departe, sub streșina restaurantului. Stă cu genunchii în nisip, iar Elin îi vede mușchii încordați sub cămașă.

Corpul lui musculos e mereu primul lucru pe care-l vede Elin la Steed, dar bărbatul e alcătuit numai din contraste: cu musculatura tonificată, perfect conturată, dar cu trăsături blânde, pleoape grele, ochi senzuali, o gură cu buzele pline. E acel tip rar de bărbat de care femeile se simt protejate și pe care ar vrea să-l protejeze în același timp.

Au o relație de muncă deloc complicată. E mai tânăr decât ea, aproape 30 de ani, dar n-are deloc bravada agresivă întâlnită uneori la bărbații de vârsta lui. E isteț, știe să pună întrebările necesare și are o inteligență emoțională rară.

Lângă el stă o femeie. Nu pare să aibă mai mult de 50 de ani. E înaltă și în formă bună. Încă își ține pe cap casca de înot, albastră precum costumul de baie, iar membrana subțire de cauciuc îi conturează forma capului. În ciuda arșiței, tremură și sare de pe un picior pe altul într-un ritm nervos.

Steed se mișcă puțin și Elin poate să vadă piciorul întins pe nisip, gamba albă acoperită de alge ca niște lăptuci lipite pe piele.

Elin înaintează ca să vadă mai bine.

E un adolescent. Are răni urâte, tăieturi pe față, pe piept și pe picioare. Hainele îi sunt aproape complet sfâșiate, tricoul fiindu-i despicat în două.

Mai face câțiva pași. Privirea i se tulbură, iar aerul dens îi încețoșează imaginea. Mai face un pas și își dă seama.

Trage aer adânc în piept.

Steed se întoarce cu fața spre ea surprins de zgomot.

— Elin? întrebă, ezitând. Ești...

Dar vorbele se pierd în aer. Elin o ia la fugă. Știe de ce l-au chemat pe Steed, și nu pe ea.

Bineînțeles.